

CAMINS OBERTS

Muts i a la gàbia

A tots ens ha passat que, en algun moment, el cap ens ha bullit amb tanta intensitat que no hem sigut capaços de veure res amb claredat. Cal paciència —i de la bona— per asserenar-nos: santa paciència. Una de les preguntes que sovint més ens fem és: «Estic fent el que Déu vol que faci?», «Estic actuant tal com faria Jesús?», «Quina és, veritablement, la meva missió?». Aquestes preguntes són inevitables i normals, ambdues coses. Necessitem fer repetides consideracions sobre cadascuna d'elles. Curiosament, el verb *considerar* ens trasllada a una acció compartida antiga i meravellosa: la de veure els astres siderals de manera conjunta. Qui no ha estat mai observant els cels estrellats d'una nit d'estiu? De vegades sols, tal vegada, però d'altres en companyia. Quan això es donava de manera compartida, estàvem literalment *considerant*, és a dir, observant els estels enmig de la fosca. Observar-los per situar-nos. Quina acció més senzilla i, alhora, més sublim. Veure les estrelles. Normalment —i això és una apreciació personal— això ho hem fet amb un cert silenci, com si el gat, o qui fos, se'ns hagués menjat la llengua. D'aquest silenci neix avui el desig d'esbossar dues pinzellades sobre aquesta dita: «Muts i a la gàbia».

Tot agent de pastoral, com tota l'Església, ha de discernir. Aquest aspecte forma part de la sana espiritualitat que el sínodo ens reclama. Discernir és aprendre a escollir la voluntat de Jesús. I, per realitzar aquesta empresa, necessitem el silenci. Aquest element, no ho dubtem, forma part de la nostra vida i, per tant, del nostre camí quaresmal.

Tristament, per moltes i diverses raons, alguns ens volen «mut i a la gàbia». No vull pas polemitzar —si us plau, entenguem-nos—. Tots estem cansats de les polaritzacions, els trencaments i les imprecisions. Sabem, convençudament, que hi ha moltes més coses que ens uneixen que no pas que ens separen. No volem restar muts, com tampoc afavorir la xerrameca com a vehicle de convivència social. Ho hem dit sempre: som partidaris del diàleg.

En tot procés de discerniment personal i eclesial, el discerniment és fonamental. —Busquem les persones sàvies, aquelles que saben acollir, escoltar i no perdre el sentit de la realitat?

Tornem-hi: la missió necessita el silenci, aquell que ens ajuda a no precipitar-nos. Aquest és l'element que volem trobar avui en la nostra vida quotidiana i en aquesta primera Quaresma que compartim. Un respir per poder dir una paraula encertada i sortir de les gàbies que ens esclavitzen. Certament que, sempre, no serem ràpids per a respondre grans interrogants personals i col·lectius. Doncs, diguem-ho sense hipocresies: «No en sabem més». Preferim la prudència abans que la precipitació.

La lentitud pot adormir i fer perdre intensitat, però sembla que ens dona algun marge de maniobra; les presses, massa freqüents en el nostre moment actual, contenen conseqüències diverses difícils de digerir a l'instant.

El nostre testimoni no pot imposar-se per la força, sinó per la dolça persistència de l'Amor. Estimar en silenci és possible. Estimar ens allibera, ens condueix al foment d'un bon diàleg, ens permet considerar les qüestions que ens planteja la vida i escollir la voluntat de Jesús. Hem de ser els primers, avui i sempre, a donar testimoni del desig de viure en plenitud. Per tant, valorem el silenci com a recurs poderós davant del món, i avantsala del diàleg i de la llibertat engabiada pels barrots de la violència, la por, la falsedat, l'odi i la rancúnia.

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Exercicis espirituals a les Avellanes

Els capellans de les diòcesis de Lleida i Urgell van participar, del 9 al 13 de febrer, en uns exercicis espirituals dirigits pel jesuïta Juan Antonio Guerrero s.j., que van tenir lloc al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes. Van ser cinc dies de pregària i silenci pel bé de les seves comunitats i de la missió evangelitzadora. El bisbe Daniel també va participar en aquest retir al llarg de la setmana. Juan Antonio Guerrero, que va dirigir els exercicis, havia estat prefecte de la Secretaria d'Economia del Vaticà, nomenat pel papa Francesc, càrrec que va desenvolupar des de l'1 de gener de 2020 fins al novembre de 2022, quan va presentar la seva renúncia. D'altra banda, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense es van reunir a Tiana la primera setmana de febrer.

CAMINOS ABIERTOS

El valor del silencio

A todos nos ha pasado que, en algún momento, la cabeza nos ha hervido con tanta intensidad que no hemos sido capaces de ver nada con claridad. Hace falta paciencia —y de la buena— para serenarnos: santa paciencia. Una de las preguntas que más a menudo nos hacemos es: «¿Estoy haciendo lo que Dios quiere que haga?», «¿Estoy actuando tal como lo haría Jesús?», «¿Cuál es, verdaderamente, mi misión?». Estas preguntas son inevitables y normales, ambas cosas. Necesitamos hacer consideraciones repetidas sobre cada una de ellas. Curiosamente, el verbo *considerar* nos traslada a una acción compartida antigua y maravillosa: la de ver los astros siderales de manera conjunta. ¿Quién no ha estado alguna vez observando los cielos estrellados de una noche de verano? A veces solos, tal vez, pero otras en compañía. Cuando esto se daba de manera compartida, estábamos literalmente *considerando*, es decir, observando las estrellas en medio de la oscuridad. Observarlas para situarnos. Qué acción más sencilla y, a la vez, más sublime. Ver las estrellas. Normalmente —y esto es una apreciación personal— lo hemos hecho con cierto silencio, como si el gato, o quien fuera, nos hubiera comido la lengua. De este silencio nace hoy el deseo de esbozar dos pinceladas sobre el valor del silencio.

Todo agente de pastoral, como toda la Iglesia, debe discernir. Este aspecto forma parte de la sana espiritualidad que el sínodo nos reclama. Discernir es aprender a escoger la voluntad de Jesús. Y, para llevar a cabo esta empresa, necesitamos el silencio. Este elemento, no lo dudemos, forma parte de nuestra vida y, por tanto, de nuestro camino cuaresmal.

Tristemente, por muchas y diversas razones, algunos nos quieren mudos y en la jaula. No quiero polemizar —por favor, entendámonos—. Todos estamos cansados de las polarizaciones, las rupturas y las imprecisiones. Sabemos, convencidos, que hay muchas más cosas que nos unen que las que nos separan. No queremos permanecer mudos, como tampoco favorecer la charlatanería como vehículo de convivencia social. Lo hemos dicho siempre: somos partidarios del diálogo.

En todo proceso de discernimiento personal y eclesial, el discernimiento es fundamental. —¿Buscamos a las personas sabias, aquellas que saben acoger, escuchar y no perder el sentido de la realidad?

Volvamos a ello: la misión necesita el silencio, aquel que nos ayuda a no precipitarnos. Este es el elemento que queremos encontrar hoy en nuestra vida cotidiana y en esta primera Cuaresma que compartimos. Un respiro para poder decir una palabra acertada y salir de las jaulas que nos esclavizan. Ciertamente, no siempre seremos rápidos para responder a grandes interrogantes personales y colectivos. Pues digámoslo sin hipocresías: «No sabemos más». Preferimos la prudencia a la precipitación.

La lentitud puede adormecer y hacer perder intensidad, pero parece que nos da cierto margen de maniobra; las prisas, demasiado frecuentes en nuestro momento actual, contienen consecuencias diversas difíciles de digerir al instante.

Nuestro testimonio no puede imponerse por la fuerza, sino por la dulce persistencia del Amor. Amar en silencio es posible. Amar nos libera, nos conduce al fomento de un buen diálogo, nos permite considerar las cuestiones que nos plantea la vida y escoger la voluntad de Jesús. Debemos ser los primeros, hoy y siempre, en dar testimonio del deseo de vivir en plenitud. Por tanto, valoremos el silencio como un recurso poderoso ante el mundo, y antesala del diálogo y de la libertad enjaulada por los barrotes de la violencia, el miedo, la falsedad, el odio y el rencor.

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

El bisbe Salvador Giménez, protagonista a *Eméritos*

El programa *Eméritos* del Trece TV ha entrevistado en el seu darrer capítol al bisbe emèrit de Lleida, Salvador Giménez Valls, per repassar la seva trajectòria personal i pastoral. Des de València, on viu actualment, el bisbe reflexiona sobre qüestions centrals de l'Església i de la societat actual. Entre altres qüestions, expressa una forta preocupació per l'individualisme creixent i la soledat, que defineix com una «epidèmia silenciosa», i defensa una resposta cristiana basada en l'obertura als altres i l'atenció als més vulnerables. També aborda la crisi de vocacions sacerdotals, assenyalant que no només depèn dels joves, sinó també de les famílies, que sovint prioritzen altres opcions abans que la vocació religiosa.

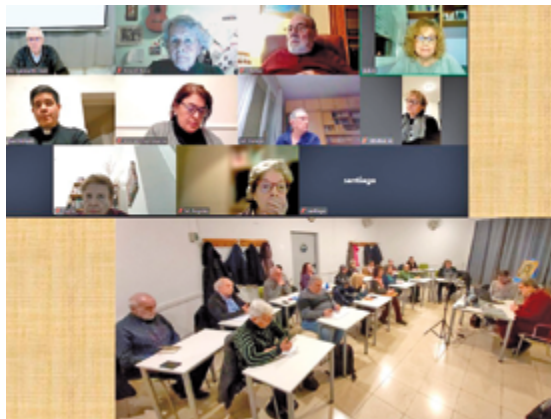
Un dels moments més durs del seu episcopat a Lleida va ser el conflicte pels béns de la Franja, amb la diòcesi de Barbastro-Montsó, pel retorn de 130 obres d'art del Museu de Lleida. El bisbe recor-

da aquest episodi amb dolor, especialment per les acusacions fetes contra els seus predecessors i pel que qualifica com el «dia més negre» de la seva vida, coincidint amb el judici celebrat a Barbastre.

A l'entrevista també explica que va sentir la vocació des de petit, molt vinculat a la seva parròquia i amb el suport familiar. Al llarg de la seva vida ha estat rector, formador, bisbe auxiliar a València, bisbe de Menorca i, finalment, bisbe de Lleida.

Seminari sobre l'Església sinodal

El dimecres 4 de febrer es va iniciar a Lleida el seminari «Com esdevenir una Església diocesana més sinodal», una proposta formativa que vol ajudar a comprendre què és la sinodalitat i com

aplicar el Sínode de la Sinodalitat a la vida de la diòcesi, les parròquies i les diverses entitats eclesials.

La primera sessió, de caràcter introductori, va anar a càrrec de Julio Segurado, prevere i delegat de Catequesi i Primer Anunci, i rector de la parròquia de San Pedro Poveda de Jaén. En la seva intervenció va explicar el significat de la sinodalitat, va recordar que l'Església va néixer amb una estructura sinodal i va destacar la importància del Concili Vaticà II, així com la voluntat del Sínode de la Sinodalitat de continuar-ne l'aplicació en el moment actual.

El seminari consta de 10 sessions i compta amb una trentena de persones inscrites, tant en modalitat presencial com en seguiment en directe per internet. Les sessions tenen lloc a l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) i estan organitzades conjuntament per aquest institut i la Delegació d'Apostolat Seglar.

Vida Creixent celebra els seus patrons

El moviment apostòlic diocesà Vida Creixent va celebrar el 4 de febrer la festivitat dels seus patrons, els sants Simeó i Anna, a la Casa de l'Església, amb la participació dels diferents grups parroquials del moviment.

La jornada s'inicià amb l'acolliment dels assistents i la pregària del matí, conduïda pel consiliari, Mn. Josep A. Jové.

Aquest espai va incloure cants, un comentari de l'Evangeli i la projecció d'un relat sobre els valors compartits entre generacions, i

es va cloure amb una oració comunitària d'estil franciscà.

A continuació, el bisbe Daniel va presidir la celebració i va pronunciar la conferència central. En la seva intervenció, va animar els presents a viure amb fidelitat, dinamisme i coratge, tot convidant-los a ser educadors i missioners de l'amistat, amb una mirada oberta i una escolta atenta als signes dels temps. La diada va continuar amb una breu assemblea, la celebració de l'Eucaristia, i un dinar de germanor.

Vulnerabilitat dels temporers a l'hivern

Càritas Diocesana de Lleida ha posat de manifest la situació de vulnerabilitat greu i sostinguda que viuen durant l'hivern algunes persones que venen a treballar per la campanya de la fruita als municipis de Lleida i que es queden sense feina des que finalitza la temporada agrícola i fins que no torna a començar una nova campanya. Entre octubre i gener, el Programa de Temporers i Exclusió Residencial de Càritas Lleida ha atès de forma mensual unes 40 persones en les seves acollides pel territori de Lleida. També ha repartit una desena de lots d'higiene i una quarantena d'alimentació cada mes entre aquestes persones, a més de roba d'abrigar, com mantes, abrics i roba interior.

Des de l'experiència de Càritas, es constata que moltes d'aquestes persones amb la situació administrativa no

regularitzada, queden desprotegides entre campanyes: sense ingressos estables, amb dificultats per accedir a un allotjament i exposades al fred.

Restaurat el Crist Salvador de Vilanova de Segrià

El Museu de Lleida va presentar, el passat 4 de febrer, el resultat de la restauració de l'escultura de pedra policromada del Crist Salvador del Judici Final de Vilanova de Segrià. L'obra del segle XIV, que va arribar al Museu la tardor del 2023, després de ser adquirida per la Generalitat a una família d'aquesta localitat, ha estat sotmesa a un procés de restauració en què el tècnic lleidatà conservador i restaurador de patrimoni Ramon Solé s'ha encarregat de recu-

perar els colors originals d'aquesta obra atribuïda al Mestre d'Albesa, un dels artistes més representatius de l'Escola de Lleida d'escultura d'aquell segle.

El treball s'ha portat a terme al Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, a Valldoreix. La peça recupera la policromia original, perduda per l'acumulació de diverses capes de repintats al llarg dels segles.

L'obra restaurada s'exhibirà fins al 26 d'abril.

La Sang, escenari principal del festival *De llum i tenebres*

La segona edició del festival de música clàssica espiritual *De llum i tenebres* de Lleida oferirà sis concerts, entre el 12 i el 22 de març, amb la presència

de figures com Juan de la Rubia, organista de la Sagrada Família; el pianista Josep Colom, un dels grans intèrprets catalans actuals d'aquest instrument; o Josep Maria Martí, intèrpret de tiorba, habitual dels principals grups especialitzats en música antiga, com les formacions dirigides per Jordi Savall.

L'església de la Sang serà l'escenari principal del festival amb quatre concerts, el primer dels quals, el 12 de març. L'únic concert gratuït d'aquesta edició, a càrrec del jove organista mallorquí Nadal Roig, serà el dia 17 a la Catedral. El recital de clausura serà el dia 22 a l'Espai Orfeo.

REFLEXIONS

Els que ploren (II)

Plorem de ràbia, d'odi, d'ira; de vegades, fins i tot, d'enveja, en veure que els nostres enemics se'n surten, reïxen en els seus propòsits i nosaltres no. Voldríem que el malvat patís, que el botxí pagués pels seus delictes, que el mal tractador fos ajusticiat, però no sempre és així. Això ens fa mal a les entranyes.

També plorem de felicitat. Quan assolim el que hem anhelat durant anys, quan es fa realitat un somni, plorem a gratient. És un goig plorar així. Els pares plorem quan els fills assoleixen els seus objectius, quan poden emancipar-se del niu i volar ben lluny. Plorem de pena, perquè se'n van, però també de goig, perquè nosaltres hem estat determinants perquè puguin fer la seva vida, enlairar-se ben amunt. No té sentit castrar aquest sentiment, tampoc dissimular-lo.

L'educació racionalista que hem rebut, especialment els homes de la nostra quinta, ens enfaixa a l'hora d'expressar els nostres sentiments i mirem de fer-nos els forts. Ens han adoctrinat per contenir-nos. I, per això, ens enfundem dins d'una cuirassa de metall mentre el cor sagna per dins.

La majoria de vegades, justament pel que t'acabo de dir, plorem d'amagat, a porta tancada, lluny dels focus i dels taquígrafs. Ens fa vergonya que els altres ens vegin ensorrats i, més encara, en aquesta societat de triomfadors que exhibeixen els seus èxits a tort i a dret per les xarxes socials.

Plorem quan enterrem el pare o la mare, quan les persones que estimem ens deixen sobtadament o bé quan veiem com la decrepitud esborra, a poc a poc, la lucidesa dels mestres que hem tingut i de qui tant hem après.

Plorar és, molt sovint, la conseqüència directa i immediata d'haver experimentat un fracàs. Plorem quan allò que anhelem no es fa realitat, quan sentim impotència i no podem assolir el desig fonamental.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Medir, pagès màrtir barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats màrtirs a Calahorra; santa Màrcia, verge i màrtir.

4. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Lluci I, papa (romà, 253-254) i màrtir; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i màrtirs.

5. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Feliu de Llobregat: Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), verge reformadora clarissa.

7. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat,

màrtirs a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jo 4,5-42 (o bé, més breu: 4,5-15.19b-26.40-42)]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalària (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

Diumenge II de Quaresma (A)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo»

Transfiguració de Crist (1685), de Luca Giordano.
Galeria dels Uffizi, Florència (Itàlia)

El dolor, el sofriment, la mort ens fan por a tots i no els acabem d'entendre. El mateix els passava als apòstols. No podien entendre que Jesús hagués d'anar a Jerusalem a morir. Per això Pere reacciona de forma clara contra l'anunci que els acaba de fer Jesús parlant de la seva mort. Justament avui llegim l'escena de la transfiguració. Els apòstols han d'entendre que el camí de Jesús no acaba en la mort sinó en la felicitat plena: *Senyor, que n'estem de bé, aquí dalt!* Pere es troba a la glòria. Ja no necessita res més. Ni tan sols fer una cabana per a ell i els seus companys. Però la veu del cel diu: *Aquest és el meu Fill, l'estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.* Pere, tu que no acceptaves les paraules que parlaven de mort, escolta Jesús que és el meu fill estimat i que té paraules de vida eterna. El final serà la felicitat que experimentes ara. Però abans cal donar la vida. *Els alçaren els ulls, i no veieren ningú més sinó Jesús tot sol.* Ja arribarà el moment de gaudir del Senyor ressuscitat però ara és el temps de fer camí cap a Jerusalem, camí que no serà gens fàcil ni per a Jesús ni per als seus deixebles. El mateix veiem en la primera lectura. A Abraham Déu li diu: *Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare cap al país que jo t'indicaré.* Li seria fàcil a Abraham obeir aquesta paraula de Déu? Segur que no: anar no sap cap a on; deixar tota la seva família. I fiar-se de la paraula del Senyor: *Et convertiré en un gran poble i faré gran el teu nom.* Però Abraham es va fiar de Déu i per això ha esdevingut el pare de tots els creients. La recomanació de Pau va també en aquesta línia: *Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona.* El terme final serà: *Ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.* El terme final que tots esperem, el terme final de la Quaresma és la Vida, la Llum, la Resurrecció. Però el camí és la creu, és fiar-nos del Senyor és sofrir tot el que sigui necessari per a portar endavant l'obra de l'Evangeli.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

► Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'Evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

► Lectura del libro del Génesis (Gén 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra, de tu patria, y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti una gran nación, te bendeciré, haré famoso tu nombre y serás una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan, y en ti serán benditas todas las familias de la tierra». Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

► Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 1,8b-10)

Querido hermano: Toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios. Él nos salvó y nos llamó con una vocación santa, no por nuestras obras, sino según su designio y según la gracia que nos dio en Cristo Jesús desde antes de los siglos, la cual se ha manifestado ahora por la aparición de nuestro Salvador, Cristo Jesús, que destruyó la muerte e hizo brillar la vida y la inmortalidad por medio del Evangelio.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis». Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo.

Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».